

עפ"ג 51994/05/19 - מדינת ישראל נגד יצחק אמויאל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 51994-05-19 מדינת ישראל נ' אמויאל 04 יולי 2019
(במאסר)

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
כ. סעב, שופט
א. לוי, שופט
המערערת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד גב' שונית קדם-נימצן

נגד
המשיב:
יצחק אמויאל (במאסר)
ע"י ב"כ עוה"ד יוסף רז
מטעם הסניגוריה הציבורית

הודעת ערעור מיום 22.5.19 על גזר-דינו של בית משפט השלום בקריות מיום 8.4.19 (כב' השופטת סימי פלג-קימלוב)
בת"פ 61239-12-18

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב) מיום 8.4.19 ב-ת.פ. 61239-12-18 לפיו נדון המשיב, יליד 00.00.1965, ל-34 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו מיום 16.12.18, והופעלו שני מאסרים מותנים, האחד בן 12 חודשים, והאחר בין 3 חודשים, שהוטלו על המשיב ב-ת"פ 595-11-12 והוארכו ביום 1.2.18 ב-ת"פ 26151-07-16.

בית משפט קמא הורה שהמאסר המותנה בן 12 חודשים יופעל במצטבר לעונש המאסר שהוטל על המשיב בתיק הנוכחי, ואילו המאסר המותנה בן 3 חודשים יופעל בחופף לעונש המאסר שהוטל על המשיב בתיק זה, כך שבסה"כ על המשיב לרצות 46 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 16.12.18.

בנוסף נדון המשיב ל-6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בה, וכן נדון ל-4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון ויורשע בה.

כמו-כן חויב המשיב לפצות 7 מתלוננים בסכום של 1,000 ₪ כל אחד.

ב. בחלק הכללי של כתב האישום שהגישה המדינה כנגד המשיב ביום 26.12.18 צויין, כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ביצע המשיב מספר התפרצויות לבתים כשהוא משתמש בערכה ייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר מסוג מסוים.

במסגרת ההכנות ובחירת היעדים היה המשיב מבצע סריקות בין הבתים באזור נהריה ועכו כשהוא בוחן את סוגי הצילינדרים בדלתות הכניסה לבתים ובהמשך השתמש בערכה הייעודית לצורך פתיחת מנעולי הדלתות.

האישום הראשון מתייחס לאירוע מיום 4.11.18 כאשר המשיב התפרץ בשעות לפני הצהריים לדירה באופן שפתח באמצעות הערכה את דלת הכניסה, שהייתה נעולה, ונכנס לדירה זו כדי לבצע גניבה. המשיב גנב רכוש השייך לבעלים: כספת שהכילה גז מדמיע, כרטיס הטבות, ופנקס שיקים.

באישום הראשון מיוחסות למשיב עבירות התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ועבירת גניבה לפי סעיף 384 של החוק.

האישום השני מתייחס לאירוע מיום 8.11.18 כשהמשיב התפרץ לדירה במהלך היום באופן שפתח בעזרת הערכה את דלת הכניסה, שהייתה נעולה, וגנב רכוש מן הבעלים בכך שנטל ונשא קופת חסכון שהכילה סכום כסף.

גם באישום זה מיוחסות למשיב עבירות של התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק וגניבה לפי סעיף 384 של החוק.

האישום השלישי מתייחס לאירוע מיום 13.11.18 כשהמשיב התפרץ לדירה בשעת צהריים בכך שפתח בעזרת הערכה את דלת הדירה, שהייתה נעולה, וגנב רכוש השייך לבעלים באופן שנטל ונשא מעטפה ובה 2,000 ₪, וכן טבעת יהלום.

גם באישום זה מיוחסות למשיב עבירות של התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק וגניבה לפי סעיף 384 של החוק.

האישום הרביעי מתייחס לאירוע מיום 14.11.18 כשהמשיב התפרץ סמוך לשעת צהריים לדירה באופן שפתח בעזרת הערכה את הדלת, שהייתה נעולה, וגנב סכום מזומן של 2,000 ₪ וכן 1,000 דולר.

גם באישום זה מיוחסות למשיב עבירות של התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק וגניבה לפי סעיף 384 של החוק.

האישום החמישי מתייחס לאירוע מיום 15.11.18 כאשר במהלך היום התפרץ המשיב לדירה בכך שפתח בעזרת

הערכה את דלת הדירה, שהייתה נעולה, ונכנס לדירה בכוונה לבצע גניבה. אישום זה מייחס למשיב עבירה של התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק.

האישום השישי מתייחס לאירוע מיום 14.11.18 כאשר במהלך היום התפרץ המשיב לדירה באופן שפתח את דלת הדירה, שהייתה נעולה, באמצעות הערכה וגנב רכוש בכך שנטל ונשא 5,000 ₪ שהיו במעטפה, 5 טבעות זהב, 5 שרשראות זהב, עגילי זהב, 4 שעוני יד בשווי מוערך של 40,000 ₪, ופנקס שיקים.

אישום זה מייחס למשיב עבירה של התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק (לא הובהר מדוע לא יוחסה גם עבירת הגניבה באישום זה).

האישום השביעי מתייחס לאירוע מיום 19.11.18 כאשר במהלך היום התפרץ המשיב לדירה באופן שפתח באמצעות הערכה את דלת הדירה, שהייתה נעולה, וגנב רכוש מן הבעלים באופן שנטל ונשא סכום של 20,000 ₪ במזומן ותכשיטים.

באישום זה יוחסו למשיב עבירת התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק ועבירת גניבה לפי סעיף 384 של החוק.

האישום השמיני מתייחס לאירוע מיום 20.11.18 בשעות הבוקר כשהמשיב התפרץ לדירה באופן שפתח באמצעות הערכה את דלת הכניסה, שהייתה נעולה, וגנב כסף מן הבעלים (לא צויין הסכום).

בנוסף, ביום 16.12.18 בביתו של המשיב נמצא כי הוא מחזיק בשני שתילים מסוג קנאביס במשקל כולל של 1,586 גרם נטו, וכן סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל כולל של 38 גרם נטו שלא לצריכה עצמית. עוד צויין, שהמשיב החזיק בדירתו בערכה הייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר מסוג מסוים.

באישום השמיני ייחסה המדינה למשיב עבירת התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק, החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 של החוק, החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 של החוק, גניבה לפי סעיף 384 של החוק, וכן החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7 (א) 7 (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים**").

ג. בישיבת בית משפט קמא מיום 18.2.19 הודה המשיב בעובדות כתב האישום, והורשע בעבירות שיוחסו לו בכל שמונת האישומים.

בישיבת הטיעונים לעונש מיום 19.3.19 טענה ב"כ המדינה בפני בית משפט קמא, שהמשיב פעל תוך

תכנון מוקפד ובשיטתיות, וביצע מספר רב של התפרצויות לבתים לאור יום תוך שימוש בערכה הייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר, לאחר שביצע סריקות בין הבתים ובחן את סוגי הצילינדרים. רק חלק קטן מן הרכוש הוחזר לבעליו.

בנוסף ציינה ב"כ המדינה את עבירת הסמים שביצע המשיב, כמפורט באישום השמיני, בהדגישה, שאלה עבירות חמורות המהוות פגיעה קשה באינטרסים המוגנים.

עוד ציינה ב"כ המדינה, שלמעשיו של המשיב יש השלכות חברתיות וכלכליות תוך פגיעה פוטנציאלית בשלום הציבור ובסדר הציבורי, לרבות פגיעה בקניינו של אדם ובזכותו לחוש בטוח בביתו.

ב"כ המדינה הטעימה כי חומרת מעשיו של המשיב היא ברף הגבוה הן בעבירות הרכוש והן בעבירת הסמים.

עוד הדגישה ב"כ המדינה, שמאחד האישומים עולה, שאך בנס לא הייתה היתקלות עם מי מן הדיירים בתוך הדירות אליהן פרץ המשיב, הואיל ורוב העבירות בוצעו לאור יום, מה שמגדיל את פוטנציאל הסיכון להתפתחות עימות.

המדינה הדגישה, כי מדובר במבצע יחיד, שפעל בתחום רב ובתעוזה, תוך תכנון עברייני מוקפד ובשיטתיות שכללה בחירת היעדים, כשההתפרצות מתבצעת באמצעות ערכה ייעודית לפריצה כדי להיכנס לבתים, וכשהמשיב גונב רכוש ללא כוונה להחזירו לבעליו.

בכל הנוגע למדיניות הענישה הפנתה ב"כ המדינה את בית משפט קמא לפסיקה רלוונטית, והוסיפה, שבעניינו האינטרס הציבורי גובר ומחייב הרתעה והרחקת המשיב מן הציבור, מה גם שהמשיב בילה את רוב חייו הבוגרים בבית הסוהר וריצה מאסרים רבים ולחובתו 32 הרשעות קודמות בעבירות סמים ועבירות רכוש (מתוכן 30 עבירות התפרצות לדירות) .

ב"כ המדינה עתרה להטלת עונש מאסר בפועל בגין כל אחד משמונת האישומים באופן שהתוצאה הכוללת לא תפחת מ-6 שנות מאסר בפועל, וכן טענה שבמצטבר יש להפעיל את 12 חודשי המאסר המותנה ו-3 חודשי המאסר המותנה, שהוטלו בעבר והוארכו בגזר דין מיום 1.2.18, ובנוסף עתרה להטלת מאסר מותנה ארוך ופיצוי למתלוננים.

ד. הסיניגור טען בפני בית משפט קמא, שהמשיב ביצע את העבירות לאור יום דווקא משום שרצה למנוע היתקלות עם מי מן הדיירים.

הסיניגור התנגד לבקשת ב"כ המדינה לקבוע מתחם ענישה לכל אישום בנפרד, וסבר, שבנסיבות העניין יש לראות באישומים מסכת אחת, מה גם שהעבירות בוצעו בפרק זמן של שבועיים ימים באותו איזור גיאוגרפי (עכו -

נהריה), ולכן יש לטעמו של הסנגור לקבוע מתחם ענישה אחד.

באשר למתחם הענישה הראוי הפנה גם הסניגור לפסיקה רלוונטית, מנקודת מבטו, והוסיף, כי המשיב הודה לא רק בבית המשפט אלא כבר בשלב החקירה המשטרתית, ומסר מידע בפרטי פרטים. כמו כן בהליך המעצר הסכים המשיב לקבל באופן מלא את בקשות המשטרה להארכת מעצרו, וכן הודה בעובדות כתב האישום, וזאת נוכח החרטה האמיתית שהוא מביע, ובאופן זה גם חסך שמיעתם של עדים רבים. הסניגור גם ביקש מבית משפט קמא להימנע מלהטיל קנס על המשיב נוכח המאסר שאמור להיגזר עליו.

ה. המשיב עצמו פנה לבית משפט קמא, וציין, כי צרמה לו טענת ב"כ המדינה שבאחד המקרים בדרך נס לא התרחשה היתקלות עם מי מן הדיירים הואיל והוא לעולם אינו פוגע בבן אדם.

עוד אמר המשיב: **"הקשר בין העבריינות לסמים הם כל החיים שלי, סביב הקשר הזה אני כל חיי...".** כמו כן סיפר, שהיה בכל סוגי הגמילות והטיפולים, וביצע היטב את כל מסגרות הגמילה ואולם: **"בכל פעם יצאתי החוצה ונופל....".**

המשיב הוסיף ותיאר, שאין לו בית, רוב הזמן היה ברחובות, חשבונותיו מעוקלים, אך לדבריו: **"נכון להיום אני לא נוגע בכל סם, עשיתי גמילה במסגרת הכלא. אני מוכן לעבור גמילה במסגרת הכלא...".**

א. בגזר הדין מיום 8.4.19 סקר בית משפט קמא את הפסיקה הרלוונטית והגיע למסקנה, כי בענייננו מדובר במסכת עבריינית אחת הואיל ובכל האישומים יש דפוס פעולה דומה, והמעשים בוצעו בטווח זמנים קצר יחסית. אמנם מדובר בנפגעי עבירה שונים, וכתובות שונות, אך אין בכך כדי לשנות מן המסקנה שמדובר במסכת עבריינית אחת, הואיל והפגיעה בכלל הקורבנות נובעת מתכנית עבריינית אחת, ובין העבירות השונות קיים קשר הדוק, כפי שנקבע ב- ע"פ 4910/13 ג' אבר נגד מדינת ישראל, (29.10.14).

לפיכך הגיע בית משפט קמא למסקנה, שיש לקבוע מתחם ענישה אחד למכלול האישומים והעבירות.

באשר לעבירות הרכוש קבע בית משפט קמא, שהמשיב פגע בערכים החברתיים המוגנים של פגיעה בזכותו של אדם לשמור על קניינו, בטחונו, רכושו, גופו וזכותו לפרטיות.

מדובר בריבוי עבירות אשר קלות לביצוע, קשה לתפוס את מבצעהן, פגיעתן בקורבנות ובציבור כולו, היא קשה.

נוכח היקף עבירות הרכוש, התחכום והתכנון שקדמו לביצוע, ריבוי הנפגעים, והנזקים עקב העבירות, הגיע בית משפט קמא למסקנה שהפגיעה של המשיב בערכים המוגנים בעבירות הרכוש היא בינונית - גבוהה. המשיב תכנן

את ביצוע העבירות מראש, הצטייד בערכה ייעודית לביצוע פריצות, בחלק מן המקרים לא נגנב דבר, ובחלק מן המקרים נגנב רכוש רב.

אמנם ההתפרצויות היו לאור יום, אך במקרה כזה קיים פוטנציאל להיתקלות עם בעלי הבית.

בית משפט קמא הפנה לפסיקה הרלוונטית, וציין, כי במקרים דומים הורשעו נאשמים בביצוע עבירות התפרצות, עם עבירות נילוות של גניבות, כמו במקרה שבפנינו, והוטלו עליהם מאסרים לתקופות ממושכות.

באשר למדיניות הענישה בעבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, בשים לב לכמות הסם, סוג הסם, ונסיבות העבירה, ציין בית משפט קמא, כי עונשים שהוטלו על נאשמים בסוג זה של עבירות, נעו בין מאסר מותנה לבין עונש מאסר בפועל של מספר חודשים.

לפיכך סבר בית משפט קמא, כי מתחם הענישה ההולם את נסיבות מכלול האישומים והעבירות בהן הורשע המשיב, נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד ל-42 חודשי מאסר בפועל, ובית משפט קמא לא ראה מקום לחרוג ממתחם הענישה ההולם בין אם לקולא ובין אם לחומרה.

באשר לקביעת עונשו של המשיב, הביא בית משפט קמא בחשבון את עברו הפלילי המכביד שריצה עונשי מאסר בפועל ארוכים וממושכים, שלא הרתיעוהו והוא חזר לסורו גם לאחר שביום 1.2.18 הוטלה עליו ענישה חינוכית שיקומית.

כמו כן לחובת המשיב שני עונשי מאסר על תנאי, האחד בן 12 חודשים, האחר בן 3 חודשים, שכבר הוארכו בעבר, ולכן הם חבי הפעלה.

לקולא הביא בית משפט קמא בחשבון את הודאתו של המשיב בהזדמנות הראשונה ואת העובדה ששיתף פעולה (לפי הנטען) בחקירתו במשטרה.

נוכח כל האמור גזר בית משפט קמא על המשיב 34 חודשי מאסר בפועל (בניכוי תקופת מעצרו מיום 16.12.18), והפעיל את שני המאסרים המותנים כך שעונש המאסר המותנה בן 12 חודשים הופעל במצטבר לעונש שהוטל על המשיב בתיק זה, והמאסר המותנה בן 3 חודשים הופעל בחופף, כך שבסך הכל על המשיב לרצות 46 חודשי מאסר בפועל, זאת בנוסף למאסר מותנה ופיצוי למתלוננים שניזקו.

ז. המדינה ממאנת להשלים עם גזר דינו של בית משפט קמא וערעורה מונח בפנינו.

לטענת ב"כ המדינה העונש שהוטל על המשיב אינו הולם את חומרת העבירות בהן הורשע, נסיבותיהן, תוצאותיהן, ומשמעותן החברתית. נטען מטעם המדינה, כי מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא איננו

המתחם ההולם שהרי מדובר בהתפרצויות לבתים שונים, מתלוננים מתאריכים שונים ולכן נכון היה לקבוע מתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל לכל עבירה.

מכל מקום, כך טענה ב"כ המדינה, גם אם יש לקבוע מתחם אחד לכל האישומים הרי שהמתחם שקבע בית משפט קמא שגוי ונמוך ביותר. קביעת רף תחתון של שנת מאסר אחת בגין ביצוע שמונה עבירות התפרצות מהווה חריגה קיצונית מן המתחמים שקבע בית המשפט העליון לעבירת ההתפרצות, שכן המתחם הוא שנה אחת למקרה בודד.

עוד נטען, שגם הרף העליון שקבע בית משפט קמא (42 חודשים) נמוך ביותר, ואינו סביר.

לשיטת ב"כ המדינה ככל שיש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל האישומים, הרי שהמתחם הכולל צריך להיות בין 4 שנות מאסר ועד 7 שנות מאסר, ועונשו של המשיב אמור להיות ברף הגבוה של המתחם.

עוד טוענת ב"כ המדינה, שבית משפט קמא לא ייחס את המשקל הראוי לעברו הפלילי המכביד ויוצא הדופן של המשיב, שהוא רצידיביסט, שדרכו היא דרך הפשע ובעברו 32 הרשעות קודמות הכוללות 80 תיקים, וריצה עונשי מאסר ארוכים בפועל, כשאת העבירות מבצע המשיב מתוך בצע כסף והתמכרות לסמים.

כמו-כן טענה ב"כ המדינה, שבית משפט קמא לא ייחס את המשקל הראוי לכך שמדובר בהתפרצויות מתוחכמות שנעשו לאחר תכנון מוקדם, בתחכום רב, תוך שימוש בערכה ייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר.

מוסיפה ב"כ המדינה, שבגזר הדין מיום 1.2.18 ב-ת"פ 26151-07-16 האריך בית משפט השלום בחיפה שני עונשי מאסר על תנאי (בן 12 חודשים, ובן 3 חודשים), והטיל על המשיב צו מבחן בן 18 חודשים, אך תוך 9 חודשים לאחר הטלת צו המבחן שב המשיב לדרך הפשע, וביצע את העבירות נשוא הדיון כאן בשעה ששני עונשי מאסר על תנאי תלויים ועומדים כנגדו, בנוסף להיותו בפיקוח שירות המבחן.

ב"כ המדינה ציינה, שהנזק שנגרם לציבור הוא רב, בשים לב לכך שהמשיב גנב כספים ותכשיטים, וגרם נזק כספי ועגמת נפש לנפגעי העבירה. מכאן, ש-34 חודשי המאסר שהטיל בית משפט קמא על המשיב אינם העונש הראוי בגין ביצוע שמונה התפרצויות בצורה מתוחכמת, ובשים לב לעברו המכביד של המשיב, ומה גם שאין לו אופק שיקומי, ולא נטענו נסיבות אישיות מיוחדות המצדיקות הקלה.

לטעמה של ב"כ המדינה, ראוי להטיל על המשיב 5 שנות מאסר בפועל, ולהפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר, כך שעונשו של המשיב לא יפחת מ-6 שנות מאסר.

ח. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 27.06.19 חזרה ב"כ המדינה על הטענות שפורטו בנימוקי הערעור, וכן

הפנתה לפסיקה רלוונטית.

ב"כ המדינה הדגישה, שהעונש שהטיל בית משפט קמא על המשיב בגין מכלול האישומים והעבירות (34 חודשים), משמעותו מעט למעלה מ-4 חודשי מאסר בגין כל אחת מעבירות ההתפרצות שביצע המשיב, ועם תוצאה זו, כך טוענת ב"כ המדינה, אין להשלים.

בנוסף גם לא צבר בית משפט קמא את שני המאסרים המותנים שהיו תלויים ועומדים כנגד המערער אלא הפעילם בחופף בינם לבין עצמם.

ט. סניגורו של המשיב עמד על כך, שיש לראות את כל האירועים כמסכת עובדתית אחת, ולקבוע מתחם ענישה אחד כפי שקבע בית משפט קמא, והוסיף, שלטענתו לא נפלה בגזר הדין של בית משפט קמא טעות כה קיצונית שיהא בה כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

הסניגור ציין, שהפריצות נשוא כתב האישום בוצעו על פני פרק זמן של שבועיים. המשיב הודה בכל מה שמיוחס לו, ועשה עם החוקרים שחזור מדויק, והראה לחוקרים את הדירות אליהן פרץ עם הערכה הייעודית, ושיתף פעולה באופן מלא.

כמו-כן ציין הסניגור, שהמשיב עובר בשנים האחרונות ניסיונות טיפול, והליכים טיפוליים מאוד משמעותיים. בהליך קודם שהתנהל בבית משפט השלום בחיפה היה המשיב עצור כשמונה-תשעה חודשים, והמשיב השקיע מאמצים והתקבל לקהילה טיפולית, שם שהה 11 חודשים, ועבר הליך טיפולי מרשים. גם בעבר היו ניסיונות טיפוליים.

הסניגור הדגיש, שאת כל אלה יש להביא בחשבון, בנוסף לשיתוף הפעולה של המשיב עם רשויות החקירה, והודאתו בפני בית משפט קמא. כמו-כן הטעים הסניגור, שהמשיב נטל אחריות מלאה, והסכים לכל הארכות המעצר.

עוד ציין הסניגור, כי המשיב הוא אסיר טעון הגנה, ומנסה לעבור לאגף שיקומי, ומבחינת המשיב זהו תהליך קשה.

לדברי הסניגור נאמר למשיב, שאם יוחמר עונשו הוא לא יועבר לאגף השיקומי, ולא יזכה לשחרור מנהלי, כך שהחמרת הענישה שהוטלה על המשיב בבית משפט קמא תביא לתוצאה שאינה מידתית, הואיל וככל שהענישה שתיגזר על המשיב תעלה על 4 שנות מאסר תבוטל האפשרות לשחרורו המנהלי. המשיב יובא בפני ועדת השחרורים, ואין סיכוי שיזכה בניכוי שליש.

י. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום שהוגש כנגד המשיב, לטיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בפני בית

משפט קמא, לגיליון ההרשעות הקודמות, לגזר דינו של בית משפט קמא, לערעור המדינה, לטיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 27.6.19, ולאחר שעיינו בפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שגזר דינו של בית משפט קמא מקל עם המשיב במידה המחייבת את התערבות ערכאת הערעור, כך שדין הערעור להתקבל.

י"א. העבירות שאותן ביצע המשיב, ובגין הורשע, חמורות הן עד מאוד.

המשנה לנשיאה, כב' השופט ח. מלצר, התייחס לחומרתן של עבירות אלה ב-ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אורן ואזנה**, פסקה 8 (31.12.08): (להלן: "**עניין אואזנה**"):

"ערעור המדינה - בדין יסודו. אין צורך להכביר מילים על נפיצותן, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כדוגמת זו שביצעו המשיבים.

לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

כך גם בדברי כב' השופט (בדימוס) א. רובינשטיין ב-רע"פ 1708/08 **לוי נ' מדינת ישראל** (21.02.08), אשר הובאו אף הם בעניין **אואזנה** (בפסקה 10):

"הדרישה להחמרה בעונשם של עבריינים הפורצים לבתיהם של אזרחים תמימים באה לידי ביטוי בפסיקת בית משפט זה, פעמים מספר. כך למשל, הביע לאחרונה חברי, השופט א' רובינשטיין, ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.2.08), את דעתו בנושא וקבע כדלקמן:

"אין בידי לקבל את הטענה המרכזית, כי העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המבקש סוטה ממדיניות הענישה הראויה. בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש ירד לטמיון, שכן העברייני לא יילכד; כך גם באשר למי שהשכים לעבודתו והנה רכבו שהחנה לעתותי ערב איננו, כי נגנב. אמנם במקרה דנא, נלכד המבקש בכף ועמו הרכוש מאותה פריצה בה נעצר, וכן השיב חלק מרכוש אחר בהתערבות בית משפט השלום - אך אין בכך כדי לפצות על הטראומה שגרם, בלא פחות מאשר ארבע פריצות לאורך המחצית הראשונה של 2007, בהן הודה וכן שאר העבירות שנמנו מעלה..."

י"ב. כל האמור בעניין אואזנה ובעניין לוי הולמים את המקרה שבפנינו.

המשיב פרץ על פני פרק זמן של כשבועיים לשמונה דירות ובכך ביצע 8 עבירות של התפרצות למגורים לפי סעיף 406 (ב) של החוק. בשש מבין הדירות אליהן פרץ אף ביצע עבירת גניבה לפי סעיף 384 של החוק, בכך שנשא ונטל מן הדירות כספים ותכשיטים, שאך מקצתם הוחזר.

את ההתפרצויות ביצע המשיב באופן שיטתי, מתוכנן, ומתוחכם, לאחר שסרק את הבתים על-מנת לאתר את מנעולי הצילינדרים שאותם יוכל לפתוח באמצעות הערכה הייעודית שלו.

אין שמץ של ספק שלבעלים של הרכוש נגרמו נזקים של ממש, כמו גם עגמת נפש, ותחושה כי נרמסה זכותם לפרטיות ולביטחון שהרי "ביתו של אדם מבצרו".

לא למותר להוסיף, שבמהלך ביצוע התפרצויות קיים פוטנציאל להתרחשות עימות אלים שקשה לחזות תוצאותיו, למקרה והפורץ ייתקל במי מדיירי הבית. העובדה שהמשיב ביצע את ההתפרצויות לאור יום, אין בה כדי לשלול את האפשרות שמי מדיירי הבית עלול להיתקל בו, בין אם משום שהדייר שהה בדירה בשעת הפריצה, ובין אם משום שהדייר ביקש לשוב לדירתו בעוד הפורץ שוהה בה.

בית משפט קמא ציין בגזר דינו, פסקה 12: **"והנאשם אף סיפר בעצמו על ההתקלות שעלולה הייתה לקרות באחד מהמקרים"**.

לא זו בלבד, אלא שהמשיב הורשע גם בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודת הסמים משהחזיק בביתו שני שתילים של קנאביס במשקל כולל של 1,586 גרם נטו, ובנוסף קנאביס במשקל כולל של 38 גרם נטו שלא לצריכה עצמית.

בנסיבות אלה מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא (12 חודשי מאסר בפועל עד 42 חודשי מאסר בפועל) איננו הולם את חומרת העבירות שביצע המשיב, וזאת גם אם מוכנים אנו שלא להתערב בעמדת בית משפט קמא, שהתייחס לכל העבירות נשוא כתב האישום כ"אירוע" אחד, המבוסס על מסכת עבריינית אחת, שלצידה ייקבע מתחם ענישה אחד.

י"ג. באשר למתחם הענישה הראוי בעבירות התפרצות וגניבה קיים מנעד של פסיקה, חלקה נוטה לקולא וחלקה נוטה לחומרה.

כך, למשל, נכתב בעפ"ג (מחוזי תל אביב) 28478-04-13 **מדינת ישראל נגד בוחניק** (20.5.13), שם מדובר היה בעבירות התפרצות למגורים, גניבה, וכן החזקת סמים לצריכה עצמית, כל זאת בהתפרצות אחת שבמהלכה נגנב רכוש רב:

"המתחם המקובל בעבירות ההתפרצות הוא בין שנה כרף תחתון לשנתיים ברף עליון. גם אם היינו אומרים כי במקרים חריגים יכול והרף התחתון אכן יעמוד על מספר חודשים הנופל משנה, הנה לא אלה העובדות המצויות בכתב האישום...."

ב- עפ"ג (מחוזי מרכז) 2526-11-07 **באאזוב נ' מדינת ישראל** (21.2.08) נדחה ערעורו של המערער שהורשע בהתפרצות לדירה, וגניבת רכוש ממנה בצוותא, לרבות החזקת כלי פריצה ברכב, והחזקת נכס חשוד כגנוב, ונדון לשנת מאסר בפועל.

בית המשפט ציין, שם, שאמנם הוצגו בפניו עונשים קלים מאלה, אך הוסיף: **"כל מקרה עומד בפני עצמו, וכל נאשם עומד בפני עצמו..."**. בקשת רשות הערעור נדחתה (רע"פ 2037/08 מיום 25.5.08).

ב-עפ"ג (מחוזי חיפה) 38707-03-19 **יאן אזייב ואח' נ' מדינת ישראל** (30.5.19) נדחה ערעורם של המערערים, שנדונו בבית משפט השלום בעכו בגין 9 מקרי התפרצויות ל-5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט ציין שם, כי הענישה שהוטלה בבית משפט השלום לא חרגה ממתחם הענישה הראוי, והפנה ל-רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** (21.2.18), שם נדון הנאשם בגין 8 אישומים, מתוכם 7 התפרצויות לבתי מגורים, ל-5 שנות

מאסר, כשמתחם הענישה לכל עבירת התפרצות עמד בין 5 חודשים לבין 24 חודשים מאסר בפועל.

י"ד. ומכאן לענייננו: אכן, כפי שצינו קודם לכן, מוכנים אנו שלא להתערב במסקנתו של בית משפט קמא לפיה מדובר במסכת עבריינית אחת, ובהתאם לכך לקבוע מתחם ענישה אחד (הכולל בתוכו גם את העבירה של החזקת סמים, שלא לצריכה עצמית). ואולם, בהביאנו בחשבון את העובדה שמדובר בשמונה מקרים של התפרצות, אשר בששה מהם בוצעה גם גניבה, כשרק מקצת הרכוש הוחזר (זוג עגילים, טבעת, ושעון), ואילו יתר הרכוש לא הוחזר, ובנוסף בוצעה גם עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית (אישום מס' 8), ראוי היה לקבוע שמתחם הענישה ינוע בין רף תחתון של 36 חודשי מאסר בפועל לבין רף עליון של 72 חודשי מאסר בפועל.

ט"ו. באשר לקביעת עונשו של המשיב במסגרת המתחם שנקבע, ניתן לזקוף לזכותו את העובדה שהודה בהזדמנות הראשונה, וכך חסך את עדותם של המתלוננים, והעדת מספר רב של עדים, וכן נטען, כי שיתף פעולה עם חוקריו באופן מלא.

לחומרה יש להביא בחשבון את העובדה שאת העבירות ביצע המשיב באופן מתוכנן, שיטתי, ומתוחכם תוך שימוש בערכה ייעודית לפתיחת מנעולי צילינדרים לאחר שסרק את הבתים ובחר את היעדים. כמו-כן יש להביא בחשבון לחומרה את עברו הפלילי המכביד עד מאוד של המשיב הכולל 29 הרשעות קודמות (הכוללות תיקים רבים), וכן 3 תיקים מבית המשפט לנוער, שהסתיימו ללא הרשעה, כל זאת במספר רב של עבירות רכוש שונות (רבות מהן בגין התפרצויות) לרבות החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, שימוש ברכב ללא רשות ונטישה במקום אחר, חבלה במזיד ברכב, בריחה ממשמורת חוקית, החזקת סמים, הן לצריכה עצמית, והן שלא לצריכה עצמית, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, הפרת הוראה חוקית, קשירת קשר לפשע, זיוף, ושימוש במסמך מזויף, רכישה/החזקת נשק שלא כדין, קבלת נכסים שהושגו בעוון, כמו גם בפשע.

ט"ז. עוד ראוי להוסיף, שביום 1.2.18 נדון עניינו של המשיב ב-ת"פ 26151-07-16 של בית משפט השלום בחיפה בגין עבירה של התפרצות למגורים לפי סעיף 406(ב) של החוק, וגניבה לפי סעיף 384 של החוק.

באותו תיק הוגש תסקיר של שירות המבחן ממנו עלה, כי המשיב עבר תהליך משמעותי, והוא בעל מוטיבציה רבה לטיפול. המשיב גם שובץ במסגרת מרכז "צעדים", ונקבע, כי לאחר שישלים שנה של טיפול תיבחן התאמתו להוסטל בקהילה.

על יסוד המלצת שירות המבחן, החליט בית משפט השלום באותו תיק ללכת כברת דרך גדולה עד מאוד לקראת המשיב, לנקוט בדרך השיקומית, והטיל על המשיב צו מבחן סמים לפי סעיף 82 של החוק, שבמסגרתו יעבור טיפול בקהילה ל-18 חודשים. מאסר מותנה בן 12 חודשים שהיה תלוי ועומד כנגדו, כמו גם מאסר מותנה בן 3 חודשים, שהיה אף הוא תלוי ועומד כנגדו, הוארכו.

למרבה הצער, לא חלפו אלא 9 חודשים מאז ניתן גזר דינו הנ"ל של בית משפט השלום, והמשיב ביצע את העבירות נשוא ההליך הנוכחי.

י"ז. ברי מעיון בהרשעותיו הקודמות של המשיב, שאין מורא החוק עליו, ולמרות עונשי המאסר הארוכים אותם ריצה בעברו לא חל שינוי באורח חייו העברייני. גם כאשר בית משפט השלום נטה חסד למשיב (בגזר הדין מיום 1.2.18) ואיפשר לו, בהתאם להמלצת שירות המבחן, להשתקם, ולמטרה זו האריך עונשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים כנגדו, לא ניצל המשיב את הזדמנות הפז שנקרתה על דרכו, לערוך שינוי ממשי באורח חייו העברייני.

בשים לב לכל האמור לעיל, ונוכח חומרת העבירות אותן ביצע המשיב, ועל כך כבר עמדנו בהרחבה לעיל, אין מנוס מהחמרת עונש המאסר בפועל שהוטל עליו על-ידי בית משפט קמא.

לענישה אותה אנו עומדים להטיל, יש להוסיף את שני עונשי המאסר על תנאי, שהוטלו על המשיב בגזר הדין מיום 1.2.18, שהם חבי הפעלה כיום, האחד, בן 12 חודשים, והאחר, בן 3 חודשים. בית משפט קמא הורה ש-12 חודשי המאסר על תנאי המופעלים יהיו במצטבר, והמאסר המותנה בן שלושת החודשים, אשר מופעל, יהא בחופף. אמנם, שלושת חודשי מאסר אלה היו אמורים להיות גם הם מופעלים במצטבר, אך בהחלטת החפיפה של בית משפט קמא לא נתערב.

י"ח. לא נעלם מעינינו, טיעונו של ב"כ המשיב, ולפיו, ככל שתקופת מאסרו של המשיב תעלה על הרף של 4 שנים, לא יהא המשיב זכאי לשחרור מנהלי, שלטענת בא-כוחו מסתכם כיום ב-27 שבועות, אלא הוא יובא בבוא העת בפני ועדת השחרורים, לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001. כמו כן מסר ב"כ המשיב, כי נאמר לו שאם יוחמר עונשו של המשיב, תבוטל העברתו לאגף שיקומי.

דא עקא, אין מקום להתחשב בטענותיו אלה של ב"כ המשיב.

השאלה לאיזה אגף בבית הסוהר ישובץ המשיב, והאם יזכה לשחרור מנהלי, אם לאו, ככל שהיא חשובה מנקודת מבטו של המשיב, אינה נמנית על השיקולים הרלוונטיים שעל בית המשפט להביאם בחשבון בבואו לגזור את דינו של נאשם. שאלות אלה מקומן בשלב ריצוי עונש המאסר המוטל על המשיב, ובהתאם להוראות הדין ונהלי שב"ס.

י"ט. לאחר שהבאנו בחשבון את מתחם הענישה הראוי, ושקלנו את כל הטיעונים, לקולא ולחומרה, שהעלו בפנינו ב"כ המדינה וב"כ המשיב, ולאחר שגם עיינו בפסיקה הרלוונטית, ומבלי להתעלם מכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם - ובעניינינו המשיב, אנו מחליטים לקבל את ערעור המדינה, ולגזור על המשיב 43 חודשי מאסר בפועל, וזאת חלף תקופת המאסר שקבע בית משפט קמא בגזר-

דינו.

כמו-כן מורים אנו על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 12 החודשים, כפי שגם הורה בית משפט קמא, במצטבר לתקופת המאסר שאנו מטילים על המשיב, ואילו המאסר המותנה בן שלושת החודשים מופעל בחופף.

נוכח כל האמור לעיל, **ירצה המשיב עונש של 55 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו מיום 16.12.18.

עונשי המאסר על תנאי, כמו גם חיוב המשיב בפיצוי המתלוננים, כפי שהורה בית משפט קמא, עומדים בעינם ללא שינוי.

למזכירות בית המשפט:

יש להמציא את העתק פסק הדין לשב"ס ולהנפיק פקודת מאסר.

ניתן היום, א' תמוז תשע"ט, 04 יולי 2019, במעמד הנוכחים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]